

קהל עיתונאים ליד התובעת. ליאורה גלאט. יחז' קאל אדיס. מידיעות אחרונות. מאחוריו ירון דקל מגל'ץ ולידו איה אורנשטיין ממעריב.

מישפט העיתונות

לרגע נדמה היה כי כל העיתונאים במדינה הפסיקו את פעילותם והתמקדו אך ורק על מישפטו של עמיתם. יגאל לביב, אפילו השופט. אורי שטרומן. שאל בחיך את עדה-תביעה אלי תבור. תסביר לי בבקשה את דרך עבודתך כעיתונאי. אולי אני אעשה הסבה מיקצועית.

המישפט המתנהל זה השבוע השני ממקד את התעניינות הקהל הרחב ובעיקר את התעניינות העיתונאים. כולם מחכים לסקופים מסעירים שיתגלו במהלך המישפט. כמה סיפורים כאלה כבר זכו לכותרות. כמו הסיפור בדבר הפגישה בין מפק"ל המישטרה לשעבר, חיים תבורי, האלוף רחבעם זאבי (גנדי) ובצלאל מירזחי. כמה סיפורים על שחיתות של קציני מישטרה בכירים זכו גם הם לכותרות בעיתונות.

מלבד העיתונאים הרגילים המסקרים את המישפט באים לכל ישיבה גם אחרים, המתעניינים במישפט כחברים של הנאשם. או כסקרנים סתם. השבוע אפשר היה לראות בקהל את מגלי העדויות המיקצועיים של העיתונות. מרדכי גילת מידיעות אחרונות וזאב יפת מהארץ. היו גם עיתונאים אחרים. כמו יאיר דקל ממעריב, שבא מסעמי נוסטלגיה. לפני 13 שנה סיקר את מישפטו הקודם של יגאל לביב. לפני השופט בנימין כהן. כיום מסקר בנו של דקל. ירון, את המישפט הנוכחי עבור גלי-צה"ל. דקל-האב בא הפעם כצופה סקרן. העיתונאי יגאל לב ממעריב, שנהג בעבר לסקר בתי-מישפט. הגיע לאולם באיחור, ולא מצא מקום ישיבה אלא לצידו של הנאשם. לביב.

איש מוותיקי בתי-המישפט איננו זוכר התעניינות כה רבה ונוכחות עצומה כזו של עיתונאים במישפט. ספירה מהירה העלתה, כי בעת עדותו של אלי תבור היו באולם יותר מעשרים עיתונאים.

אחפשי סקופים העיתונאים זאב יפת וצבי הראל מהארץ. הראל (באפודה השחור) (רה) הוא המדווח לעיתונות על מישפט לביב. יפת רק בא לשמוע.

למישטרה את זיכרוני-הדברים, שעליו כתוב: "שיחה עם בצלאל מירזחי, 13.9.77 — מיסעדה ג'קי". אחרי-כך מפורטים במימך דברים ששמע מפי מירזחי, ובהם גם הסיפור על הפגישה אצל המפכ"ל, חיים תבורי, שביקש ממירזחי לברר אצל לביב את (המשך בעמוד 46)

תבור, עיתונאי ותיק שעבר יחד עם לביב כמערכת העולם הזה. הסתכסך איתו בגלל מזרחי. תבור איננו מתלונן נגד לביב אלא רק מסייע לעדותו של מירזחי, כאשר נחקר תבור על-ידי המישטרה, אישר כי ידע על ההלוואה שקיבל לביב ממירזחי ואף כתב על כך זיכרוני-דברים בשנת 1977. הוא המציא

שאינו לו תיקי מיסים? לריכרי כתבה-אישום, היה בכתבה זו מידע מודיעיני כביכול שיש ללביב על שמש.

שמש ראה בכתבה פגיעה חמורה בכבודו ובמישפחתו, והוא ביקש לר-צות את לביב שיפסיק לכתוב עליו. דרך לביב, קציני המישטרה לשעבר, הגיע אל העיתונאי. אחרי שתי פגישות הבין שמש כי לביב רוצה ממנו אינפורמציה נגד קציני-מישטרה שו-נים, בעיקר נגד ארמנר לוי ואברהם תורגמן. שמש, שהיה במצוקה וביקש למנוע כתבה נוספת נגדו, מסר ללביב סיפורים שונים נגד קציני-מישטרה, שלדבריו כתבה-אישום היו מצוצים מן האצבע.

לביב, כמינהגו, הקליט את השיחה עם שמש, ואת הקלטת מסר למישטרה. באותה שיחה סיפר שמש על קרמיקה ורהיטים שקיבל כביכול הקציני ארמנר לוי כשחרר; על עיסקת-סמים עם העברין אברומיל, שבה היה מעורב לרבירו גם הקציני לוי. הוא סיפר כי הרצל שפיר מתעסק עם חחורה בשם מריאנה, שהיתה בעבר חברתו של שמש, והוא סיפר גם על חחורות שונות שהובאו לחדר ששכר, עבור קציני-מישטרה.

כתבה-אישום מאשים את לביב בסחיתתו של שמש ובניצול מצוקתו כדי לעשוק אותו.

שמש היה נרגש מאוד על דוכן העדים, וחזר ואמר כי כל הרברים שסיפר ללביב היו רק שמועות ורינונים. המישטרה לא נתנה אמון רב בדבריו של שמש, קבעה כי הם מצוצים מן האצבע ולא המשיכה לחקור בהם.

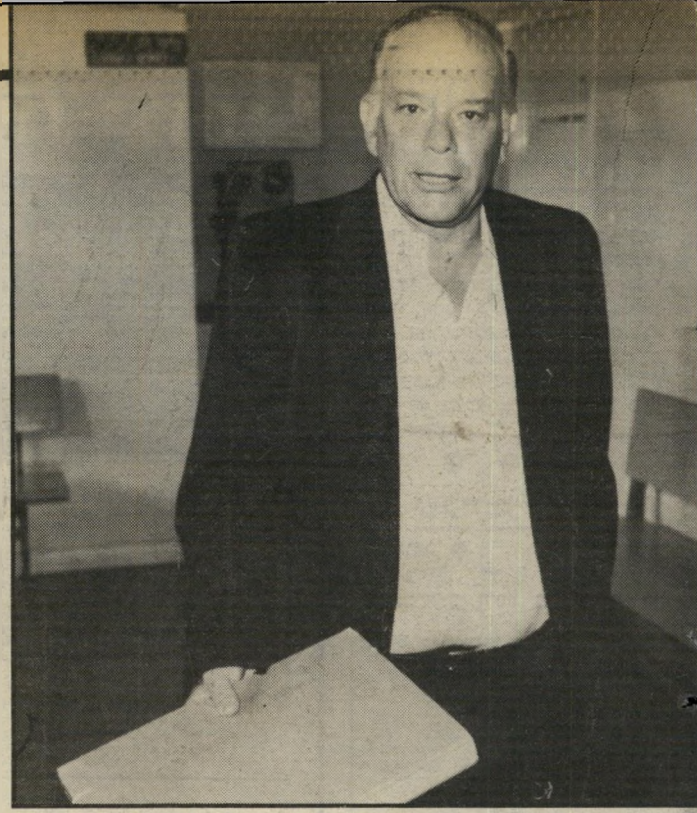
מיסמך מפוברק?

המתלונן שאמרו היה לעלת הלעל דוכן-העדים אחרי שמש היה בצלאל מירזחי. מירזחי, קבלן ומלונאי, התפרסם כאשר הגיש תביעת-דיבה נגד עיתון הארץ. בגלל סידרת כתבות שפורסמה בו וקשרה אותו לפשע המאורגן.

מירזחי התלונן במישטרה כי לביב סחט גם אותו בשנת 1977, כאשר ביקש ממנו הלוואה בסכום של 15 אלף לירות. על פי כתבה-אישום אמר לביב כי יפרסם כתבה שתטור את מירזחי מקשר לפשע המאורגן, והוא אומנם פירסם כתבה כזו, אחרי שקיבל את ההלוואה.

אולם כאשר עמד מירזחי על החזרת החוב, רחה אותו לביב זמן רב, ואחרי שהחזיר את הכסף החל מפרסם עליו כתבות עוינות.

מירזחי טרם עלה על דוכן-העדים, אבל בינתים עלה כבר העיתונאי אלי תבור, שעדותו מהווה תמיכה וסיוע לעדותו של מירזחי.

עד תבור זיכרוני-דברים ביד

הזמן זה היה: תלווה לי, תיתן לי. כשהחלטתי להפסיק, הוא התחיל ללכלך. 80 אחוז מהכתבות שכתב עליי אין להן יידיים ורגליים. אחרי שנה, אחרי שהתלוננתי במישטרה, הוא פנה ואמר שהוא מבטל את ההסכם בינינו ויחזיר לי את הכסף. אחר כך הוא שלח מיכתבים אנונימיים למסה-הכנסה ולזיגל...

סניגורו של לביב, עורר-הדין יצחק סגל, הצליח להוציא מגניש בחקירה נגדית כי הרעיון לתת ללביב את הכסף בצ'ק בא מקציני המישטרה יגאל התלונן במישטרה כי מרקוס קיבל שוחר. והמלכודת שהטמין מרקוס דרך גניש, היא שהביאה, לריכרי לביב, לכל החקירה המישטרית נגדו.

גם המתלונן הרביעי, שאול שמש, היה יריד של אנשי-מישטרה. שמש היה בעבר עברין, וכאשר יצא מביתי-הסוהר רצה לשקם את עצמו ולהיות אדם מכובד. הוא קנה את כיתה-הקפה אתונה שעל שפת-הים, והיה מסתובב במיסדרונות המישטרה כדי להיות חבר של הקצינים. הוא היה מציע ידיעות לקצינים, ניסה לרצות אנשים, הוא שנים היה רודף-כבוד וניסה לעשות רושם שיש לו קשרים במישטרה. כך סיפר על שמש קציני-המישטרה לשעבר אליהו לביב. בקיץ 1980 פירסם לביב בשבועון שלו כתבת שער: "מיהו שאול שמש,

החייכניות מילאו עמודים שלמים בכל העיתונים כמדינה.

כפרה מיליון לירות!

הכרתי את לביב בקפה על "ה" שפתייהם בשנת 1979. הוא אמר לי שהוא מחפש להכיר אותי. קבענו פגישה בבית, והוא סיפר לי סיפורים על רברים בלתי-יחוקיים שעשיתי. היד גניש.

הוא סיפר שמכרתי רירה לפי קיר-שומה בכפר-סכא. על עבודת שלי במישרד-השיכון שלא הכינסר, לא רברים נעימים. בשלב מאוחר יותר הוא התחיל בכתבה קטנה כהעולם הזה. לביב הציע לגניש עסקות שונות כדי שהוא ירוויח את רמייה-העמלה. אך אלה לא יצאו לפועל.

כל ההצעות היו כדי לקחת כסף, מהרגע הראשון התרשמתי הוא רוצה לחסותי! אמר גניש. לביב פנה או וביקש מגניש להיכנס כשותף בשבועון שלו. זה לא מעניין אותי בכלל, אבל נתתי לו מיליון לירות כצ'ק והוא כתב לי קבלה על פית-נייר. חשבת: כפרה, לתת לו מיליון לירות, רק שיישב בשקט ולא יציק לי.

גניש העיר כי אחרי חודש חזר לביב וביקש ממנו שיסדר לו הלוואה נוספת של מיליון לירות דרך בנק. החלטתי להביא קץ לזה. כי כל

מתלוננים גניש ומירזחי מישפטים וצרות